

2. L'antena del Miquel

Com cada matí, va sonar el despertador i el Miquel va saltar del llit. Sempre es llevava de bon humor, es vestia en un tres i no res i corria escales avall per entrar a la cuina somrient, amb una gana de llop. Aquell dia, mentre escollia la roba que es posaria, va sentir una picor molt forta a la closca, li havia sortit un granet al mig del cap.

—Maleïts mosquits! —es va queixar—. Ja m'han picat!

Un cop vestit, pentinat i amb la cara ben neta, va baixar, content, a esmorzar. El pare l'esperava amb l'entrepà a punt i un bon got de llet a la taula. Quan va veure que es rascava, s'hi va acostar per mirar-li el cap.

—A veure, Miquel —va dir, separant-li els cabells amb els dits—, espero que no tinguis polls altra vegada!

—El Miquel té polls, el Miquel té polls... —va fer la seva germana, per fer-lo enfadar.

—Que no en tinc, de polls, només m'ha picat un mosquit! —va dir ell, empipat.

—Ui, sí que hi tens una picada aquí! —va fer el pare, alleujat—. Ja n'hi ha prou, Martina, el teu germà no en té de polls! Au va, marxem que encara farem tard a l'escola!

A mig matí aquella picor va tornar de cop, el granet havia crescut i ja era de la mida d'una pilota de ping-pong, llavors, va sentir una pressió molt gran i aquella boleta va sortir disparada cap amunt fent un «flop» que es va sentir per tota la classe.

—Què ha estat això? —va preguntar la mestra, girant-se de cop, encuriosida.

En un tres i no res, tothom se'l mirava esparverat. A ell, i a l'antena que li acabava de créixer al bell mig del cap. Era una tija d'uns tres pams de llarg, gruixuda com un dit al principi, i més fina cap al final, amb una esfera de cristall a la punta, amb una boirina de coloraines al seu interior.

—Què passa? Per què em mireu així? —va preguntar el Miquel, una mica espantat.

—És que t'ha sortit una cosa rara al cap... —va assenyalar la Jasmine, apartant-se del seu costat.

—No t'ho toquis, Miquel! —el va alertar la Glòria, la seva mestra—. Vine amb mi, que avisarem els teus pares i que et portin al metge de seguida.

—Et fa mal? —li va preguntar el Pau.

—No, abans em picava una mica, però ara no noto res de res —va respondre el Miquel, mentre sortia de classe amb la Glòria.

De seguida va arribar la seva mare, que treballava prop de l'escola, i se'l va endur de pet a urgències. Allà els esperava el pare, ni l'una ni l'altre podien dissimular la seva preocupació i el Miquel, no entenia res de res, ell es trobava la mar de bé. De seguida els van fer passar i una doctora molt agradable, els va atendre. Se'l va mirar amb atenció i els va dir:

—Sembla que es tracta d'un nou cas d'*Empathia Auris*, només se'n coneixen dos casos més a tot el món!

—A sí? —va preguntar el pare, espantat—. I això és greu? Té cura?

—Poden estar tranquils que no es tracta d'una malaltia sinó tot el contrari —els va explicar—, és més aviat un do. A partir d'avui, Miquel, tindràs el superpoder de l'empatia.

—Un superpoder, ha dit? —va preguntar la mare—. I això com funciona?

La doctora els va explicar que l'antena del Miquel era capaç de captar les emocions que sentien les persones que es trobessin prop seu, i de connectar-hi al moment, només li caldria temps i una mica d'entrenament per saber-la fer anar.

Sense saber molt bé de què li serviria aquell superpoder, ni com ho havia de fer per posar-lo en marxa, el Miquel va tornar cap a casa amb els seus pares, que estaven tan desconcertats, com ell.

La primera vegada que l'antena es va activar va ser un dia que a la Martina, la seva germana, li van rrelliscar els plats de les mans mentre parava taula per sopar i se li van trencar. De sobte, l'antena del Miquel va vibrar ben fort i es va inclinar cap allà on era la seva germana. El cor li va fer un salt, igual que a la Martina, després de l'ensurt, també va sentir un nus a l'estómac i un neguit molt gran. El Miquel estava connectant amb l'angoixa de la seva germana.

—Quantes vegades t'hem dit que no portis tots els plats d'un cop, eh Martina? —va cridar la mare—. Mira quin desastre, noia!

Estava molt enfadada i l'antena del Miquel també ho va captar, així que llavors, va començar a sentir-se cada vegada més indignat. De seguida s'hi van sumar, també, la vergonya i la culpabilitat de la Martina, que es va posar a plorar d'impotència. En aquell batibull d'emocions, encara s'hi va afegir el penediment de la mare, a qui li va saber greu haver cridat tant, per quatre plats trencats...

El Miquel, desbordat per tantes emocions va sortir corrent i es va tancar a la seva habitació. El pare el va seguir i el va abraçar suaument, l'escalforeta del seu cos i la seva respiració relaxada, el van ajudar a asserenar-se.

—Em sembla que aquesta antena, més que un superpoder, és un superembolic! —es va exclamar.

—És veritat que a vegades les emocions dels altres ens atrapen tan fort que és com si fossin nostres! —va somriure el pare—. Ja veuràs com amb una mica d'entrenament, tot anirà millor. A mesura que vagis coneixent les teves, d'emocions, et serà més fàcil reconèixer les dels altres i els podràs ajudar millor.

—Sense l'antena, me n'hagués rigut molt de la Martina, però avui, que m'he sentit com ella, ni m'ha passat pel cap!

—Exacte! —va fer el pare—. L'empatia té aquestes coses, quan connectes amb les emocions dels altres et pots posar al seu lloc i això fa que actuïs amb respecte.

—Tant de bo tothom tingués una antena com la meva... —va sospirar el Miquel—. Ens entendríem molt millor!

—I tant, Miquel! —li va respondre el pare—. De fet, tothom en té, d'antenes com la teva, en diuen «neurones mirall», encara que són massa petites per veure-les a simple vista... potser per això, a vegades ens costa tant de fer-les funcionar!

—Però amb una mica d'entrenament tot és possible, oi, pare? —va preguntar el Miquel.

—És clar que sí, fill!